

„Ritka teljesítmény.

Brown olyan második részt írt, ami semmit nem veszít a hajtóerejéből,
miközben felkészíti az olvasót a trilógia befejezésére.”

Publishers Weekly

„A *Vörös lázadás* olyan volt, mint *Az ébezők viadala* igazi vérrrel, az *Arany háború* pedig
leginkább egy elveszett Végjáték-kötetre hasonlít, tele pszichopátákkal.”

NPR

A *Vörös lázadás*ról írták:

„Pierce Brown lenyűgöző... Ūtös regénye minden olvasójában sokáig megmarad.”

The Huffington Post

„Elképesztő kaland, nagyívű, izgalmas utazás...

Pierce Brown szédítően jó első regénye egyszerre idézi *Az ébezők viadalát*, a *Legyek urát*
és a *Végjátékot*... Megvan benne minden, amitől nagy és szárnyaló sikerre kaphat.”

Entertainment Weekly

„Szédítő tempó, jól megírt és letehetetlen történet – itt minden egyben van.”

Terry Brooks, a *New York Times* bestseller-listás Shannara kardja szerzője

„Elképesztő fordulatokban bővelkedő, letehetetlen regény...

Egyaránt kötelező a klasszikus sci-fit és az új iskola epikus disztópiáit kedvelőknek.”

Examiner.com

„Emlékezetes történet bosszúról, hadviselésről és hatalomvágyról,
mely a *Trónok harca* és *Az ébezők viadala* legjobb pillanatait idézi.”

Kirkus Reviews

„Pompás bemutatkozó regény... A *Vörös lázadás* túlmutat korunk disztópiáin.”

USA Today

A szerző eddig megjelent műve az Agave Könyvek gondozásában:

Vörös lázadás

PIERCE BROWN

ARANY
HÁBORÚ

agave
könyvek

Pierce Brown: Golden Son

Copyright © 2015 by Pierce Brown

Hungarian translation © Török Krisztina, 2015

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Pierce Brown: Golden Son

Del Rey, Random House, USA, 2015

Fordította: **Török Krisztina**

ISBN: 978 61 5552 209 3

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A kötetet tervezte: Kuskó Rajmund

A borítót tervezte: Faniszló Ádám

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Héjja Edit

Korrektor: Boncz Éva

Készült: az Aduprint Kft. nyomdájában, Budapesten, 2015-ben

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Műfaj: science fiction, fantasy

Egyszer volt, hol nem volt, az úgy volt, hogy egy férfi leereszkedett az égből, és megölte a feleségemet. Most e mellett a férfi mellett lépkedek a világunk felett lebegő hegyen. Ragyogó fehér kőből és villódzó üvegből emelt épületek törnek felfelé.

Körülöttünk a mohóság vihara tombol. A Mars Arany hatalmasságai érkeznek egymás után az Intézetbe, hogy évfolyamunk legjavát magukhoz csábítsák. A reggeli égbolton hemzsegek űrhajóik a havas Olümposz erődítményei felett, amelyet csak alig néhány órája rohantam le.

– Búcsúzz a látványtól – mondja, ahogy űrhajójához közeledünk. – Ami eddig volt, az nem több világunk gyenge sóhajánál. Ahogy elhagyod ezt a hegyet, minden régi kötelék szertefoszlik, hamuvá porlad minden eszköz. Erre nem vagy felkészülve, nem is lehetsz. Ez mindenkit váratlanul ér.

A tömegben ott látom Cassiust, ahogy apjával és húgaival a hajójuk felé igyekszik. A hó fehérségében tűzként perzsel a tekintetük, én pedig a fülemben hallom az öccse utolsó szívdobbanásait. Csontos kéz markolja durván a vállamat, követelõn.

Augustus õsellenségére mered.

– A Bellonák nem felejtenek és nem is bocsátanak meg soha. Se szeri, se száma leszármazottaiknak. De nem árthatnak neked – méri végig jeges tekintete legújabb, legdicsõbb szerzeményét. Engem. – Mert immár hozzám tartozol, Darrow, és én megvédem, ami az enyém.

Ahogy én is.

Népemet hétszáz éve tartják rabszolgasorban, egy jó szó, egy reménysugár se jut nekik. De itt vagyok én, aki a kardjuk leszek. Mert én sem ismerem a megbocsátást, a felejtést. Követem hát a férfit a hajójához, hadd

higgye, hogy az övé vagyok. Hadd fogadjon be a házába, hogy bentről gyűjtsam a fejére és égessem porig.

Ekkor azonban a lánya keze simul a tenyerembe, és hazugságaim immár mázsás súlyként nehezednek vállamra. Azt tartják, a megosztott Birodalom bukásra ítéltetett. Mit mondanak akkor vajon a megosztott szívről?

ELSŐ RÉSZ

AZ ÍJ

Hic sunt leones. „Itt vannak az oroszlánok.”

Nero au Augustus

Hadvezérek

Dübörög a csend. A csillaghajóm hídján állok, törött karom gélgipszben, nyakamon friss ionégések nyoma. Szarveretes hulla vagyok. Ép jobbomban jeges fémkígyóként tekereg a beretvám. Elöttem feketén, végtelenül és rettentően tátong az űr. A sötétséget néha apró fénynyaláb szeli át, és a látóterem peremén pislákoló csillagok elé ősi árnyak úsznak be. Aszteroidák. Lassan lebegnek el Quietus nevű hadihajóm mellett, míg én a zsákmányra lesek.

– Győzedelmeskedj – mondta gazdám. – Győzedelmeskedj gyermekeim helyett, hogy dicsőséget hozz az Augustus névre. Győzedelmeskedj az Akadémián, s azzal egy flottát nyersz magadnak.

Szereti a drámai szóismétléseket, de a legtöbb államférfi szájából jól cseng ez a fordulat.

Azt akarja, hogy érte nyerjek, de igazából én a Vörös lányért küzdök, aki a saját életét messze meghaladó álmot látott. Azért harcolok, hogy a gazdám pusztuljon végre, és a lány üzenete beleégjen a történelembe. Szép küldetés.

Húszéves vagyok, magas, a vállam széles. Gyászfekete egyenruhám gyűrött. Hajam hosszú, szemem Arany, bár már véreeres. Musztáng azt mondta egyszer, hogy markáns az arcélem, hogy az orcámat és az orromat mintha dühödt márványból faragták volna ki. Én magam kerülöm a tükröket, legszívesebben örökre elfeledném az arcom helyén viselt maszkot, amelyen a világot a Merkúrtól a Plútóig uraló Aranyak ferde hege virít. Én is Páratlan Sebhelyes vagyok. Az emberiség legkegyetlenebbjei és legokosabbjai közé tartozom. Csakhogy a legkedvesebbjük már nincs velem.

Az, aki még búcsúzásakor kérte, hogy maradjak vele a Marson. És ennek közel egy éve már. Musztáng. Búcsúajándékként aranygyűrűt adtam neki, lőfejeset, én pedig beretvát kaptam tőle. Találós.

Könnyei emléke megavasodott már a számban. Mióta a Marsról elindultam, nem is hallottam róla. De ami még ennél is rosszabb, Arész Fiairól se hallottam, amióta a Marson az Intézetben győzedelmeskedtem. És annak már több mint két éve. Pedig Tánkos azt mondta, ha végzek, megkeres, de rögtön elnyelt az Arany arcok tengere.

Milyen távol vetődtem attól a sorstól, amit magamnak kisfiúként elképzeltem! De attól is, amit akkor képzeltem el népemnek, amikor hagytam, hogy Arészék átfaragjanak. Akkor azt hittem, felforgatom a világokat. Hisz' melyik ifjú bolond nem képzelel ugyanezt? És közben beszippantott a Birodalom gigantikus gépezete, ami csak pöfög előre megállíthatatlanul.

Az Intézetben a túlélést és a hódítást kellett megtanulnunk. Itt az Akadémián a hadviselés volt a tananyag, és most vizsgázunk belőle. Aranyak ellen vezetem hadihajóflottám. Vaktölténnyel vívjuk csatáinkat, és az Arany csillagharc szabályai szerint lerohanjuk egymás hajóit, közelharcban. Szükségtelen lenne elpusztítani a gigászi csillagrombolókat, amikor darabja többre van húsz város éves bevételénél, ráadásul sokkal egyszerűbb rájuk küldeni az Obszidián, Arany és Szürke katonákkal megrakott parazitaSuhanókat, hogy elfoglalják irányító központjaikat, és hadizsákmányként bekebelezhessük őket saját flottánkba.

A csillagközi harcról tanáraink alaposan a fejünkbe verték a faj legnagyobb bölcsességeit. Hogy csakis a legerősebb él túl. Csakis a legokosabb uralkodhat. És miután ezeket megtanultuk, sorsunkra hagytak bennünket, hogy aszteroidáról aszteroidára küzdjük magunkat, önerőből feltöltsük készleteinket, levadásszuk diáktársainkat, míg a végén már csak két flotta marad.

Vagyis változatlanul csak játszadózom. Még ha az eddigi leggyilkosabb játszma is ez.

– Csapda – szólal meg az oldalamon Roque. Az ő haja is hosszú, de arca lágy, akár egy asszonyé, és békés, mint egy filozófusé. Egészen

más az űrben gyilkolni, mint odalenn a földön. Roque az előbbi nagymestere. Őstehetség. Mert ebben van költészet, legalábbis állítása szerint. Abban, ahogy a szférák között haladunk, ahogy a hajók elúsznak egymás mellett. Arca beillik a hajó személyzetét adó Kékek sorába, a csupa logika és szigorú rend fémfolyosóin légies árnyakként suhanó férfiak és nők közé.

– De közel sem annyira elegáns csapda, mint azt Karnus reméli – folytatja. – Tudja, hogy nagyon szeretnénk már lezárni a játszmat, ezért a túloldalon lesben áll. Kivárja, hogy megszoruljunk, és akkor küldi ránk a rakétáit. Ősrégi, jól bevált módszer.

És mutatja is ujja finom mozdulatával a rést két hatalmas aszteroida között, amin kénytelenek lennénk áthaladni, ha Karnus sérült hajóját akarnánk továbbüldözni.

– Itt mindenütt rohadt csapdák vannak – ásít a nyúlánk és nyegle Tactus au Valii-Rath. Nekidől a kémlelőablaknak, és a gyűrűjéből egy adag stimet tol fel az orrába, majd a kiürült papírhüvelyt a földre pöcköli. – Karnus tudja, hogy vesztett. Csak kicsit gyötör még bennünket, hajkurásztatja magát, nehogy szunyálhassunk végre egy jót. Önző kis pöcs.

– Milyen egy nyamvadt Pixi vagy te ezzel az örökös rinyálással – kaffant rá Victra au Julii a helyéről, az ablak másik feléről. Az ő haja alig ér a jádekövekkel átlótt füle alá, megtépázott, kutyarágta. Lobbanékony és kegyetlen lány, bár túlzásokba soha nem esne, büszkén viseli arcán a Sebhelyet, és huszonzét éves kora dacára sem sminkel, nehogy eltakarja. De mások is szívesen viselik díszként a vágást.

Mélyen ülő szemeivel, széles, érzéki szájával, amellyel kéjesen osztogatja a sértéseket, inkább emlékeztet hírneves anyjára, mint hűgára, Antoniára. Bár a vérengzésben egyikük sem érhet nyomába se.

– A csapdáknak semmi értelmük – jelenti ki. – Már rég tönkrevértük a flottáját, egy rozoga hajója maradt, nekünk meg van hét. Egyszerűen menjünk, és verjük be a képét.

– Darrow-nak van hét hajója – emlékezteti Roque.

– Parancsolsz? – pillant rá ingerülten a lány.

– Darrow-nak maradt hét hajója, te viszont azt mondtad, hogy *nekünk*. Miközben nem a mi hajóink, hanem az övéi, mert ő a Primus.

– Pedáns költőnk ismét dalolt. A lényegen azonban ez mit sem változtat, *jóember*.

– Hogy rohanjunk előre fejvesztve, ahelyett, hogy óvatosan haladnánk? – kérdi tőle Roque.

– Hogy heten vagyunk egy ellen. És hogy kínos lenne tovább húzni az ügyet. Gyerünk, tapossuk el méretes csizmánkkal ezt a Bellona csótányt, aztán húzás vissza a bázisra jól megérdemelt jutalmunkért az öreg Augustushoz, és irány *játszani* végre – vágja rá Victra, és még a cipője sarkát is megcsikorgatja a padlón illusztrációképpen.

– Hajrá – bólogat Tactus. – Országomat egy gramm ördögPorért!

– Ez az ötödik adag stimed volt ma, Tactus? – érdeklődik Roque.

– És igen, kösz, hogy így aggódsz értem, anyuci. Halálosan unom már ezt a katonai cirkuszt. Gyöngybárokra és tisztességes drogok bőségére vágyom, úgy hiszem.

– Ki fogsz égni.

– Égesd két végén a gyertyát, úgy lobog igazán – csapkodja meg a combját Tactus. – Te majd ráncos vén mazsola leszel, amikor én a szebb idők és a dicsőséges napok lángoló emlékeként ragyogok.

– Egy szép napon, konok barátom, találsz majd valakit, akit szerethetsz, és aki mellől nevetve emlékezel majd vissza erre az ostoba fickóra, aki valaha voltál. Gyerekeid lesznek. Szép birtokod. És valahogy ráébredsz majd, hogy a drogoknál és Rózsaszíneknél léteznek fontosabb dolgok is az életben – csóválja Roque a fejét.

– A szentségit – mered rá borzadva Tactus –, ez határozottan nyomorúságosan hangzik.

Eleresztem a fülem mellett a kötekedésüket, és a taktikai monitort nézem.

A préda, amit üldözünk már egy ideje, valaha volt barátomnak, Cassius au Bellonának, és Juliusnak, annak az ifjúnak a bátyja, akit megöltem az Átjáróban: Karnus au Bellona. A göndör hajú család legkedvesebb sarja

Cassius, Julius pedig a legkifinomultabb volt. Hát Karnus? Ahogy törött karom is tanúsíthatja, Karnus a család szörnyetege, akit eddig a pincében rejtegettek, és csak ölni engedtek fel a szabadba.

Az Intézet óta népszerűségem egyre csak nőtt. Így nem is csoda, hogy amikor két év után a Főkörmányzó úgy döntött, ideje folytatnom a tanulmányaimat, és a hír sietve szárnyra kapott a Lila pletykacsatornákon, Cassius anyja Karnust és néhány gondosan kiválasztott Bellona rokont szintén „okosodni” küldött. A család tálcán várja a szívemet. Szó szerint. Csakis Augustus pecsétje tartja vissza őket, mert engem megtámadni anyi, mint a Főkörmányzó személyét megtámadni.

Végeredményben magasról teszek a vendettájukra, ahogy az Augustusok és Bellonák közötti ősi viszályra is. Csakis azért akarom a flottát, hogy Arész Fiai hasznára fordíthassam. Micsoda felfordulást okozhatnék vele. Alaposan tanulmányoztam az utánpótlási vonalakat, a radarkövető állomásokat, a csapattesteket, az adatközpontokat – minden reflexpontot, amelyet megnyomva a Társadalom kibillenthető egyensúlyából.

– Darrow – lép közvetlen mellém Roque. – Óvakodj a hübrisztől. Emlékezz Paxra. A büszkeség öl.

– Legyen hát csapda – felelem erre. – Szálljon csak szembe velünk Karnus.

– Vagyis csapdát állítottál neki te is – billenti félre fejét a költő.

– Ezt meg miből gondolod?

– Szólhattál volna, beavathattál volna bennünket, és akkor...

– Karnus ma elbukik, testvérem. Nincs ezen mit ragozni.

– Hogyne. Én csak segíteni akartam, hisz tudod.

– Tudom – biccentek, és elnyomok egy ásítást. A tekintetem végigsiklik a parancsnoki hídon. Mögöttünk és alattunk ezerárnyalatú Kékek szorgoskodnak az árnyak közt, nekik köszönhető, hogy a hajóm egyáltalán működik. Komótosabban beszélnek minden más Színnél, csak talán az Obszidiánoknál nem, és szívesebben kommunikálnak digitálisan. Idősebbek nálam, és mind az Éjfél Iskoláján végeztek. Mögöttük Szürke tengerészek és Obszidiánok állnak őrt. Megveregetem Roque vállát. – Itt az idő.

– Tengerészek – kiáltok le az aknába a Kékeknek. – Vágjon az eszetek, mert most beverjük az utolsó szeget a Bellona-koporsóba. Kilőjük ezt a gazembert a végtelen űrbe, és esküszöm, mindnyájan a leghatalmasabb jutalomban részesültök, amit csak adhatok. Egy hét édes alvás lesz a részetek, nem semmi, mi?

A Szürkék némelyike felröhög a parancsnoki híd tövében, de a Kékek csak a műszereiket pötyögtetik. Bankszámlám felét, a Főkörmányzó éves jókívánságait adnám érte, ha végre valamelyik sápatag Kék agyat mosolygni látnám.

– Nincs több időhúzás – harsogom. – Lövészek, pozícióba. Roque, rendezd rajba a rombolókat. Victra, célra tölts, Tactus, védelem kibont. Zárjuk le az ügyet.

Áttetsző KékSisakosomhoz fordulok, aki a híd alatti aknában áll, éppen az én parancsnoki állásom alatt, vagy ötven beosztottja nyüzsgésében. Kopasz koponyájukon digi-Tetkók kígyóznak, pókláb ujjaiak égszínkék-ezüst árnyalatokban derengve tartják az állandó kapcsolatot a hajó számítógépeivel. Szemük a távolba réved, ahogy az optikai idegeik visszakapcsolódnak a digitális világba. Csakis végszükség esetén, tiszteletből szólnak hozzánk.

– Kormányos, motorokat hatvan százalékra.

– Igenis, *dominus* – vágja rá gépies hangon, és a felette lebegő, hologombra, a taktikai monitorra pillant. – Szólnék, hogy az aszteroidák fémösszetétele megnehezítheti a spektroelemzést. Félvakon hajózunk. Az aszteroidaraj másik végében ellenséges flotta lapulhat meg.

– Flottája már rég nincs. Irány a hasadék – mondom. Felhördülnek a hajó motorjai. Roque felé biccentek: – *Hic sunt leones*.

Gazdámnak, tizenharmadik Nero au Augustusnak, a Mars Főkörmányzójának jelmondata ez. Hadvezéreim kórusban visszhangozzák.

Itt vannak az oroszlánok.

A hasadék

A taktikai monitoron látom hat fürge rombolómat a megmaradt hadihajóm körül. A Kék legénység kísérteties némaságban tevékenykedik, ahogy mozgásba lendül a harci rutin. Gondolataik átléptek egy olyan síkra, ahol a szavak nehézkes jéghegyekként torlódnának fel. A hadnagyaim szemmel tartják a flottát. Korábban minden alkalommal a saját rombolójukról vezényelték végig az ütközeteket, vagy épp parazitaSuhanóikon vezették előre embereiket, ám a végső győzelem pillanatában magam mellett akarom tudni őket. Nem mintha így, hogy itt sorakoznak körülöttem, ne érezném a mélységes szakadékot, amely a világaink között tátong.

– A műszer lövedéket jelez – jelenti a KékParancsnok. De ezenkívül semmi pánikreakció a hídon. Nincs villogó piros fény, hogy mindenki berezeljen. A csendet se töri meg kiáltozás. A Kékek fagyos népség, születésüktől kommunákban nevelkednek, ahol a logika útján vezetik őket, és a jeges hatékonyság hatja át minden cselekedetüket. Az járja felőlük, hogy inkább gépek, mint emberek.

A kémlelőablak eddig fekete foltját egyszerűen mikrorobbanások sűrű szövedéke hálózza be. Elhárításunk masszív, fehér fellegeket ló körénk, ahogy a bennünket célzó lövedékeket idő előtt telibe trafálják. Egy azonban átjut a védőzáron, és az egyik rombolónk a bal szélen beleremeg a szimulált atomtálatba. Emberek repülnének most szanaszét a világűrbe, gázok robbannának bele a térbe, ami lyukakat üthetne a hajók fémborításán, és a lángra gyúló oxigén úgy törne fel a réseken, mint bálnából a vérsugár, hogy aztán a fekete végtelenség nyom nélkül mindent magába nyeljen. Mindez megtörténne, ha nem egy háborús játékban harcolnánk,

de így nem kaphatunk atomtöltetet. Ezen a csatatéren a leghalásosabb fegyverek a diákok maguk.

Most elektromágneses páncéltörő sortűz hasít a légvédelmünkbe, és még egy rombolónknak annyi.

– Darrow... – aggodalmaskodik Victra.

Csak állok, és szórakozottan matatok a gyűrűm helyén, amelyet valaha Eo húzott az ujjamra.

– Darrow – néz rám Victra. – Ha nem tűnt volna fel, épp darabokra cincál bennünket.

– Van igazság a hölgy szavaiban, Ari – bólogat Tactus is a monitorok fényétől kétkben fürdő arccal. – Bármit süttőtől is ki, ideje lenne bevetni.

– Parancsnok, Ripper és Karom egységei zárjanak össze az ellenség körül.

A taktikai monitoron figyelem, ahogy a két egység, amelyet bő félórája menesztettem előre, az aszteroidamező két széléről átkarolja Karnus hajóját. Szabad szemmel innen nem látni az egészből semmit, de a monitoron aranyfoltokként pulzál a két hajónk.

– Gratulálok, barátom – súgja a fülembé Roque halkán, mielőtt még bevégeznénk a dolgunkat. Különös tisztelet cseng a hangjában, már nyoma sincs a korábbi zaklatottságnak. – Mostantól minden más lesz – lapogatja a vállamat. – Minden.

Figyelem, ahogy a csapdám bezárul, érzem, ahogy a küszöbönálló győzelem átjárja a tagjaimat és kioldja a feszültséget. A Szürkék felsorakoznak mögöttünk, még az Obszidiánok is kíváncsian lesik a monitort, ahogy Karnus hajója észleli az egységeimet. Hiába is próbál menekülni, felpörgeti a motorjait, de nagyon kellemetlen szögbe került. Az egységeim tüzet nyitnak, mielőtt még rájuk irányíthatná a légvédelmét. Karnus egyetlen, megmaradt hajóját harminc szimulált atomrobbanás rázza meg egyszerre. Semmi értelme se volna zsákmányul ejteni a hajóját így a végjátékban, csak a Kék pilótáim kicsit túlpörgik az akciót.

És vége is. Győztem.

A hídon kitör az éljenzés, a Szürkék és a Narancs technikusok teli torokból kiáltoznak. A Kékek serényen dörzsölgetik össze a tenyerüket. Csak az Obszidiánok, akik ebben a csúcstech világban mindig is idegenül mozogtak, állnak rendületlen némaságban. Saját, személyes segédem, Theodora szélesen mosolyog a beosztottjaira. Valaha Rózsaszín kurtizán volt, de rég kiöregedett eredeti szakmájából, viszont a magasabb körökben épp elég titkot és pletykát hallott ahhoz, hogy remek hasznát vegyem személyes tanácsadómként.

A holoKépernyők szertehordják a győzelem hírért az egész hajón. Hiszen nem egyedül az én győzelmem ez, minden egyes férfi és nő joggal osztozik benne. A Társadalom szervezőlve: ha boldogulni akarsz, ahhoz a felettesednek is boldogulnia kell. Ahogy én Augustusban megtaláltam a mentoromat, úgy rendelődnek alá az aljaSzínek, akiket a szolgálatomra osztottak be. A hűség és lojalitás, amit ez az egymásra rendeződés hoz, masszívan szolgálja az Aranyak hatalmát, és amúgy se lehetne más diktátummal sem erősebb a rend.

Most magasba emelkedik a csillagom, és vele azoké is, akik itt szolgálnak a hajómon.

A mi kultúránkban a hatalom és az ígéret a két legnagyobb sztár. Nem is olyan régen, amikor a Főkormányzó bejelentette, hogy támogatja tanulmányaimat az Akadémián, megindult a spekuláció a holoNeten. Lehetséges, hogy egy ilyen zöldfülű, ilyen világvégi családból érkezett ifjú nyerjen? De arra még mindenki emlékezett, mit műveltem az Intézetben. Legyűrtem magát a játékot. Legyőztem a Proktorokat, egyet meg is öltem közülük, a többieket pedig rabláncon vezettem elő, mint holmi rossz gyerekeket. Viszont az még lehetett véletlen szerencse. Életem egyetlen nagy villanása. De most megnézhetik azok a nyomorult fecsegők!

– Kormányos, irány az Akadémia. Babérok várnak ránk – kiabálok bele az éljenzésbe. *Babér*. Elég ez az egy szó, és a múlt keserősége máris szétárad a számban. Nevetek, de örömet nem érzek a győzelem miatt. Csak komor elégedettséget.

Még egy lépés, Eo. Egy újabb lépés előre.

– Darrow au Andromedus *Prétor* – ízelgeti a rangot Tactus. – A Bel-lonák összeszarhatják magukat. Mit gondolsz, saját hajót is kaphatnék magam alá, vagy kénytelen leszek megmaradni a te flottádban? Az ember sose tudhatja előre az ilyesmit. A vérveretes bürokrácia olyan nyögvenye-lős. A sok Réz mind tartja a markát. És Arany-fronton se lehet eleget lobbizni. Mindegy, a lényeg, hogy testvéreink természetesen ünnepelni akarnak majd. És egy Testvériségi Bulin legalább ágyba vihetne téged is valaki.

– Majd pont a te haverjaiddal fekszik össze – fogja meg a kezemet Victra, és ujjai gyöngéden játszanak ujjaimmal, mintha nem is nyakig páncélban, hanem valami sokkal lengőbb öltözetben állna mellettem. – Kénytelen vagyok igazat adni Antoniának.

Látnom se kell Roque-ot, érzem anélkül is, hogy a név hallatán ösz-szerezzen. Ma is fülembé idéződik, ahogy a penge a húsba hatol, amikor az Intézetben Antonia átvágta Lea torkát, mert elő akart csalogatni a búvóhelyemről. Én nem adtam fel magam, ő pedig habozás nélkül végzett az aprócska, édes lánnyal, akibe Roque olyan gyorsan belebolondult.

– Megmondtam, hogy húgod nevét a szádra ne vedd a jelenlétünkben – állítom le Victrát, aki fanyar képpel nyugtázza az elutasítást.

– Prétorként szerintem az én hatáskörömbé tartozik, hogy milyen le-génységgel hajózom – fordulok Roque-hoz. – Nem ártana végre néhány ré-gi arcot magunk mellett tudni. Elhozatom Sevrót a Plútóról, a Vonítókat is összeszedhetnénk, és talán Quinnt is visszahívhatnánk a Ganümedésről.

Roque fülig pirul az utolsó név hallatán. Nekem személy szerint legin-kább Sevro hiányzik. Egyikünk se szakad meg a nagy kapcsolattartásban, persze amióta az Akadémián vagyok, azóta nem is nagyon volt rá módod, mert tilos a holoNet használata. Ő meg leginkább furcsán eltorzított egyszarvúkról küldözget képeket, meg vicceket olvas be. A Plútón csak még bizarrabb lett a srác.

– *Dominus* – ránt vissza a monitorhoz Kék kormányosom hangja.

– Mi a gond?

A tekintete üveges. Pillantása távoli, a hajó szenzoraira csatlakozott minden érzéke, a zsigereiben érzi az adatokat, amelyeket én a monitoron látok.

– Nem egyértelmű, *dominus*. Ködös érzékelés. Szellemkép.

A hatalmas, központi kijelzőn az aszteroidák kéken mutatkoznak, a mi hajóink aranyszínű pontok. Az ellenség piros. De abból elvileg nem maradt már semmi. És mégis ott lüktet egy piros pont. Roque és Victra közelebb lép a monitorhoz. Roque elhúzza előtte a karját, és az adatok átugranak a kargépére, a holoGömb kicsinyített mása tűnik fel az arca előtt a levegőben. Megnagyobbítja, és analitikus szűrőkön küldi át az adatokat.

– Sugárzás? – találgat Victra. – Űrszemét?

– Az aszteroida fémtartalma kissé torzíthatja a jeleinket – spekulál Roque. – Az tuti, hogy nem szoftver... kész, már itt sincs.

A piros pötty kihuny, de a hídon eluralkodott a feszültség. Mindenki a monitorra mered. Semmi. Csak a mi hajónk és Karnus szétlőtt roncsa van a környéken. Ha csak...

Roque szembe fordul velem, az arcán rémület.

– Meneküljünk – szakad fel belőle, ahogy a piros pötty megint feltűnik.

– Motorok teljes gőzre – üvöltöm. – Harmincfokos fordulat.

– Maradék lövedékeket kilőni az aszteroidára – utasít Tactus.

Késő.

Victra felszisszen, ahogy már a saját szemünkkel is látjuk, amit a műszerek nem érzékeltek tisztességesen: egy ellenséges romboló bújik elő az aszteroida egyik zugából. Egy romboló, amelyet legjobb tudomásom szerint három napja kilőttem. Leállított motorokkal lapult meg a sötétben. Az eleje szétlőve, rozszant holmi, de a motorja már jár, és a pályája éppen keresztezi az én hadihajómét.

Belénk fog rohanni.

– Mindenki katapulthajóba, -kapszulába – üvöltöm. Egy hang azt harogja, hogy becsapódásra felkészülni. A parancsnoki híd széle felé indulok, ahol a parancsnoki katapulthajó van a falban. Egyetlen szavamra kinyílik, Tactus, Roque és Victra már benn is vannak. Én még maradok, a

Kékekkel ordítok, hogy csatlakozzanak le, igyekezzenek. Nehogy nekem meghaljanak a hajókkal.

A hídról üvöltök rájuk, hogy aktiválják a mentőkapszuláikat. A kormányosom már meg is nyomja a gombot, és eltűnik a talpa alatt megnyíló semmiben. A többiek is követik a példáját, és egymás után rántja be őket a gravitációs csatorna a mentőkapszuláikba.

– Theodora! – kiabálom, mert a Rózsaszínem egy Kékkel vesződik, aki bénult rémületében képtelen lecsatlakozni a rendszerről. – Nyomás be a vérveretes katapulthajóba!

De neki aztán beszélhetek. És a Kék se boldogul. Feléjük vetődöm, miközben a becsapódásérzékelő szenzorunk a végső figyelmeztetést vijjogja a hajótérbe.

Egyszerre minden belassul.

A híd vörös fényben villózik.

Theodorára vetem magam, magamhoz szorítom.

És a romboló telibe találja a hadihajómat.

Theodorát nem ereszelve vagy harminc métert repülök a parancsnoki hídon keresztül, és a fémfalnak csapódom. Bal karomba fehéren hasít bele a fájdalom, a gyógyulófélben lévő törés megint kettéhasad. Elnyel a sötétség. Fények táncolnak körülöttem, eleinte csillagokat látok, majd mintha finom csillagport hintenének a szemembe.

Vörös izzás szüremlik át a szemhéjamon, és egy kéz rángatja meg finoman a ruhám.

Kinyitom a szemem. Egy a helyéből kiszakadt elektromos standot ölelek, körülöttem a hajó úgy nyög és remeg, mint egy haldokló, vén szörnyeteg, mielőtt elnyeli a mély. A stand megrázkódik, ahogy a romboló felhasítja a hajóm gyomrát. Csigalassú kegyetlenséggel belez ki bennünket.

Valaki a nevemet kiáltja. Egyszerre hangok veszik át a korábbi csend helyét.

A hídon fények cikáznak, a gyilkosvörös különböző árnyalatai villognak. Figyelmeztető jelek. A hajóm hattyúdala. Theodora törékeny,

öreg kezét érzem magamon, mintha kismadár próbálna lábra állítani egy eldőlt szobrot. Vérzik a homlokom. Eltört az orrom. Kitérölöm a vért a szememből, és a hátamra fordulok. Mellettem egy képernyő szikrázik sebzetten. A véremtől mocskos. Lehet, hogy az esett rám? Mellette egy rúd, és a szemem Theodorát is megleli végre. Egészen kicsavarodott, apró. Két keze az arcomon.

– Kelj fel, *dominus*. Ha élni akarsz, fel kell kelned – ismételgeti. Öreg keze remeg. – Kelj fel, kérlek.

Nyögve tápázkodom fel, de a parancsnoki mentőhajóm nincs sehol. Biztosan az ütközés lökte ki. Vagy egyszerűen itt hagytak. És a Kék mentőkapszulák is elhúztak már. A rémült Kékből csak hús- és vérpaca maradt az egyik monitoron. Theodora képtelen levenni róla a szemét, az arcán könnyek csorognak.

– Van még egy kapszula a lakrészemben – motyogom. És akkor látom csak, hogy Theodora miért remeg. Nem rémületében, hanem a fájdalomtól. A lába egészen ki van csavarodva, olyan, mint egy nedves, törött kréta. Ilyet egy Rózsaszín nem élhet túl.

– Miattam már nem érdemes, *dominus*. Igyekezz.

Fél térdre ereszkedem, és az ép vállamra kapom. Görcsösen összerándul, ahogy szétroncsolt lába átlendül, hallom, hogy kocognak a fogai. De már futok is. Keresztül a parancsnoki hidam romjain, arrafelé, ahol az ellenséges romboló belénk csapódott, a végzetes seb irányába, és a szemem elé tárul a káosz. A termekben emberek rohángásznak fejvesztve, már senki sincs a posztján, mindenki a menekülést keresi, a hajó elejébe sereglenek, ahol a csapatszállítóink vannak. Ezek az emberek, a szerelők, takarítók, katonák és szakácsok, mind értem harcoltak. És már nem juthatnak biztonságba. Ahogy meglátnak, sokan irányt váltanak, felém rohannak, botladoznak, körülfontják a karomat, lábamat, rémületükben már nincsenek maguknál. Könyörögnek, sikoltoznak, hogy mentsem meg őket, de kénytelen vagyok eltaszítani őket, és a szívem ezer szilánkra törik, ahogy magam mögött hagyom mindannyiukat. De hiába könyörögnek, már én sem tudom megmenteni őket. Lehetetlenség. Egy Narancs elkapja Theodora jó lábát,

és rácsimpaszkodik, míg végül egy Szürke csapja le róla, és a technikus ájultan terül el a földön.

– Utat! – kiáltja a nagydarab nő. Előrántja szürke pisztolytáskájából a fegyverét, és a levegőbe lő. Egy másik Szürke is észbe kap, vagy egyszerűen csak arra jut, hogy velem talán könnyebben kijuthat ebből a halálos csapdából, mindenesetre csatlakozik társához, és utat vágnak előttünk. Nemsokára még ketten sietnek a segítségünkre.

El is jutunk a lakrészemre. A DNS-azonosítómmal kinyitom az ajtót, bent vagyunk. A Szürkék is behátrálnak mögöttünk, és pisztolyukat a vagy harminc reményvesztett alakra szegezik, próbálják sakkban tartani őket, hogy magunkra zárhassuk az ajtót. De az utolsó pillanatban egy Obszidián verekszi át magát a tömegben, és benyomul a résbe, hogy az ajtó végül nem tud becsukódni. Egy Narancs siet a segítségére, majd egy aljaKék. A Szürke őrmester nem sokat vesződik, fejbe lövi az Obszidiánt. Társai lekaszálják a Narancsszínűt és a Kéket, kilökdösik a tetemeiket az ajtóból, és végre biztonságban vagyunk odabenn. Nagy nehezen elfordulok a mészárlás látványától, és Theodorát az egyik kanapéra fektetem.

– Hány hely van a mentőkapszulában, *dominus*? – kérdi a Szürke őrmester, ahogy a kapszula ajtajához megyek. A nő haja egészen rövidre van nyírva, ahogy a katonaságnál szokás, gallérja alól tetoválás kandikál elő a nyakán. Bepötyögöm a jelszavamat a prizmán.

– Négy. Maguknak kettő jut. Döntsék el, ki marad.

Mert hatan vagyunk.

– Kettő? – kérdez vissza jegesen az őrmester.

– De a Rózsaszín csak egy rabszolga – sziszegi az egyik társa.

– Szart se ér – vágja rá egy másik.

– Az *én* rabszolgám – morgom fenyegetően. – És én parancsolok.

– Teszek rá – hallom a hátam mögül, és a hirtelen beálló néma csendből érzem, hogy a fegyverét rám fogja a hang gazdája.

Lassan megfordulok. A köpcös, öreg Szürkét nem ejtették a fejére, kartávolságon kívül maradt. Nincs rajtam páncél, csak a beretvám van

nálam. Talán így is végezhetek veled. A többiek döbbenetesen kérdezik, hogy mégis mit képzelsz.

– Én szabad ember vagyok, *dominus*. Nekem járna az a hely – mondja remegő hangon az öreg. – Családom van, jogom van menekülni – a villódzó vörös fényben a társaira pillant. – Ez csak egy kurva. Egy felkapaszkodott kurva.

– Tedd le a fegyvert, Marcel – mondja neki egy sötét bőrű tizedes. A pillantása gondterhelt, aggódik barátjáért. – Ne feledd az esküd. Sorsot húzunk.

– Nem igazság! Ennek még gyereke se lehet!

– És a maga gyerekei most mit gondolnának magáról? – nézek a szemébe.

Marcel szemét elfutja a könny. A pisztoly megremeg a kezében. És akkor lövés dördül. A teste megmerevedik, majd élettelenül roskad a földre. Az őrmester golyója keresztülvitte az agyát, és a fémfalba csapódott.

– Rang szerint megyünk – jelenti ki a nő, és az övébe dugja a pisztolyát.

Ha még mindig az a férfi lennék, aki valaha voltam, aki Eo férje volt, most a lábam a földbe gyökerezne a borzalomtól. De az a férfi nincsen már sehol. Minden áldott nap meggyászolom őt, de lassacskán elfelejtem, milyen volt, milyen életet képzelt magának, milyen álmai voltak. És már érzéketlen vagyok a gyászomra, és az emléke hiába vetül rám sötét árnyként, életem tovább az életemet, ezt az életet.

A mentőkapszula mágneses zárja kiold, az ajtó sziszegve kitárul. Felkapom Theodorát a kanapéról, és beültetem az egyik ülésre. Elvész az Aranyakra méretezett, túlságosan bő szíjak között. Iszonyatos hörgés hallatszik a távolból, a hajóhídon túlról. Felrobbant a torpedóraktárunk.

A mesterséges gravitációnknak lóttek. Oda a stabilitás. Félelmetes érzés, ahogy minden pörögni kezd. A mentőhajóm falának vagy a mennyezetének csapódom, gőzöm sincs, melyiknek. A nyomás kiszippantódik a hajóból. Valaki rókázik. De inkább csak a szagról tudom, mint hallom. A Szürkékre üvöltök, hogy igyekezzenek már a hajóba. Csak egy reked kívül, de az kifejezéstelen arccal nézi végig, ahogy az őrmester és a tizedes

bekapaszkodik, és becsatolja magát a maradék két ülésbe. Majd büszkén tiszteleg, tiltakozás nélkül néz farkasszemet élete utolsó pillanataival, a tekintete elréved, mintha valami régvolt szerelmét látná hirtelen maga előtt, élete szebb napjait, talán egy keresztutat, amin nem errefelé kellett volna indulnia. Talán azon mereng, hogy miért nem születhetett ő is Aranyanak.

Aztán az ajtó becsukódik, és kizárja őt a világból.

Ahogy a kapszula kilő a haláltusáját nyögő hajóból, az ülésembe préselődöm. Áthasítunk a mindenfelé repkedő űrszeméten, aztán megint beáll a súlytalanság, és már csak lebegünk, távolodunk a végtől. Az ablakon át látom a hadihajóból felcsapó kék és vörös lángcsóvákat. Ahogy a finomított hélium-3, az üzemanyagunk berobban, leállíthatatlan láncreakció veszi kezdetét, és a robbanássorozat darabokra szaggatja a hajót. És akkor leesik, hogy az űrszemét, amin keresztülváltunk, tulajdonképpen a legénységem volt. Alacsony Színkasztok százai szóródtak szét a végtelen semmibe.

– Három lánya volt – szólal meg borzongva a sötét bőrű tizedes, ahogy az adrenalin kezd kiürülni a szervezetünkből. – Alig két éve volt már csak. Nyugdíjazták volna. És te fejbe lőtted.

– A jelentésem alapján még özvegyi nyugdíjat se kap a beszari után senki – köpi megvetően az őrmester.

– Szívtelen dög – pislog a másik.

Beszélgetésüket elnyomja a szívdobogásom, amely lassan kiszorít minden zajt a fejemből, csak kalapál és kalapál bele a fülembe. Az én hibám. Az Intézetben felborítottam a szabályokat, megváltoztattam a paradigmát, és azt hittem, másokról ez ügyis leperreg. Hogy a kedvemért úgyse változtat senki semmin.

És most pillanatok alatt annyi embert veszítettem... talán össze se lehet számolni, mennyit. Az Intézetben egy egész év alatt nem haltak meg ennyien. A sok halál fekete úrt mar a gyomromba.

Roque és Victra hangja ér el az éteren át. Befogták a kargépem jelzéseit, tudják, hogy túléltem. Alig hallom a hangjukat, gyilkos, gonosz düh gomolyog bennem, hogy belereszket a kezem, belesajdul a szívem.

Karnus rombolója valahogy túlélte a becsapódást, és folytatja útját az űrben. Kicsatolom magamat, és a kapszula végébe megyek. A betöltött köpőCsőben ott a csillagBőr – ez amolyan gépesített űrruha, amelyben az ember szerves torpedóként kilőheti magát az űrbe. Arra találták ki, hogy az Aranyak aszteroidákra vagy bolygókra lőhessék ki magukat, mert a mentőkapszula az atmoszferikus nyomásban megsemmisül. De én most a bosszúhoz fogom használni, és a Bellonaféreg hajójára lövetem magamat, egyenesen a vérveretes parancsnoki hídjára.

Theodora még nem tért magához, amit cseppet sem bánok.

A tizedest kérem, hogy segítsen bemászni az űrruhába, és két perc se kell hozzá, máris a kilövőszerkezetben vagyok. Még két perc, míg átverekszem az akaratomat a fedélzeti számítógépen, és végre hagyja, hogy azokat a koordinátákat adjam meg, amik pontosan egyeznek Karnus hajójáéval. Ilyet legjobb tudomásom szerint soha senki sem csinált még. Még csak meg sem kísérelte senki. Tiszta téboly. De Karnus megfizet.

Megkezdem a visszaszámolást.

Három... az ellenséges hajó vagy száz kilométernyire előttem lebeg előre gögösen. Közöttünk mindenfelé mentőkapszulák villóznak vörösen, akár a végtelenbe vetett, apró rubinok. *Kettő...* imádkozom, hogy ha ezt nem élném túl, a Völgybe jussak. *Egy.* Az irányítórendszerem leblokkol, a sisakomon vörös fény villan. A proktorok átvették a rendszerem felett az irányítást, befagyasztottak.

– NE! – üvöltöm tehetetlen dühvel, és csak nézem, ahogy Karnus hajója eltűnik a távolban.

Vér és vizelet

Nyolcszázharminchárom férfi és nő. Nyolcszázharminchárom, egy játé-
kért. Bár soha ne értesültem volna a veszteségünkről. Csak ismétlgetem
magamban a számot a mentőhajó ülésében, amelyet értem küldtek az
Akadémiáról. Hadnagyaim velem szemközt ülnek, kerülik a pillantásomat.
Még Roque is békén hagy.

Oktatóim az utolsó pillanatban megakadályozták a tervem, nem tud-
tam kilőni magamat. Azt mondják, az életemet akarták megkímélni
ekkorá ostobaság láttán. Arany Prétorhoz méltatlanul szélütött, átgon-
dolatlan terv volt. És csak álltam a HK előtt bénultan, ahogy döntésüket
közölték.

A hajóm időzónájánál órákkal később érkezünk az Akadémiára. Kupolás
fémkikötő egy aszteroidamező peremén, ahol végtelen sorokban állnak
a rombolók és a hadihajók. Nem egyszerűen az Akadémia székhelye ez,
hanem a közészektor katonai parancsnoksága, a Társadalom egyik fő
hadikaptára, ami a Marstól a Jupiteren át a Neptunuszig terjedő zónáért
felel, bár, ha épp az orbitális pályák engedik, más planetáris erőket is
kiszolgálhatnak. Diáktársaim a végső küzdelmet már innen, a szobáikból
nézhették végig. Ahogy azok a flottatisztek és Páratlanok is, akik az utolsó
hetekre idelátogattak a végkifejlet és a mulatságok miatt.

De senki, egyikük se említi majd Karnus győzelmének árát. Az oda-
vesztett életeket. Épp csak az én küldetésem veti vissza a vereség. Arész
Fiainak működő kémhálózata van, hekkerek és kurvák lopják ki nekik
a titkokat, információkat. Flottájuk azonban egyetlenegy sincs. És nem
is lesz.

A kutya se fogad engem és hadnagyaimat a dokkban.

Lilák és Rezek parancsára Barnák és Vörösek sürgölődnek, hogy előkészítsék Karnus győzelmi ünnepségét a nagy fogadóteremben. A tágas fémtermeket a Bellonák ezüstje és kékje díszíti. A család sasos címere borítja az egyik falat. Fehér rózsaszíromeső fogadja majd, mert a vöröset az igazi győzelmekre tartogatják, ahol Arany vér folyt. Nyolcszázharminc aljaSzín vére mit se számít ebben a játékban, az csak száraz számadat.

Hadnagyaim majdnem végigaludták az idevezető utat, csak én nem hunytam le a szemem. Tactus és Victra megbotlik, ahogy földet érünk, mintha még mindig félálomban lennének. Engem azonban nem csábít az ágy. Nehezek ugyan a tagjaim, de álmos nem vagyok, csakis a sajnálatot érzem, vérekes szemeim mögött egyéb nem is létezik. Mert ha elaludnék, tudom, hogy álomban azoknak az arcát látnám viszont, akiket veszni hagytam a hajón. És Eót is látnám, de ma képtelen lennék szembenézni vele.

Az Akadémiának fertőtlenítőszaga és virágillata van. Kétoldalt szirmokkal teli edények állnak, a fejünk felett csövek szűrik, tisztítják és keringtetik a levegőt, morajuk állandó. A mennyezet fénycsöveiből sápadt fény csurog barátságtalanul, talán, hogy ne feledjük egy pillanatra se, hogy ez nem gyerekeknek és édes álmoknak való hely. Ahogy az itteni férfiak és nők, a fények is hidegek, kíméletlenek.

Roque, bár nyüzött és kimerült, nem tágít mellőlem. Kérem, hogy aludjon egyet. Kérdemelte.

– És te? Te mit érdemelsz? – kérdi. – Mert szerintem nem ezt a komorságot, ezt az önostorozást. Második lettél az összes Lándzsás közül. *Második!* Miért nem vagy büszke hát magadra, testvérem?

– Majd máskor, Roque.

– Ugyan már – folytatja. – Nem a győzelmek faragnak férfivá, hanem a kudarcok. Gondolod, őseink soha egyetlen csatát se veszítettek? Szükségtelen ennyit borongani, órlódni rajta. Ne akarj valami görög tragédia szereplője lenni. Hagyd a hübriszt. Hiszen csak játék volt.

– Azt hiszed, érdekel engem a játék? – förmedek rá. – Amikor emberek haltak meg?!

– Maguk választották ezt az életet. Hogy a flottát szolgálják. Tudták, hogy veszélyes útra lépnek, és jó ügyért adták életüket.

– Miféle ügyért?

– Az erős Társadaloméért.

Csak bámulok. Lehet, hogy a barátom, ez a kedves ember, ennyire vak lenne? Miféle választásuk volt ezeknek az embereknek? Hiszen ide sorozták be őket.

– Egy mukkot se értesz semmiből, mi? – ingatom a fejem.

– Naná, hogy egy mukkot se. Mert soha nem avatsz be senkit. Engem se. Sevrót se. Musztánggal is hogy bántál. Úgy taszítod el magadtól a barátaidat, mintha az ellenségeid lennének.

Ó, ha tudná!

Az Akadémia tetején a kert kihalt. A hatalmas üvegbura alatt igazi növényzet várja a fénycsövekbe belefáradt katonákat. A mesterséges szellőben satnya fák hajladoznak. Leveszem a cipőmet, a zoknimat, és mély sóhaj szakad fel belőlem, ahogy a fű a lábujjaim között csiklandozza.

A fák felett hamis napként lámpások ragyognak. Nyögve nyúlok el fényükben egy tisztás közepén, egy meleg vizes forrás mellett. Testemen mindenfelé megfakult lila és kék foltok tarkállanak, körülöttük sápadtsárga karima. A víz csillapítja fájdalmaimat. Kissé testesebb is lehetnék, nem ilyen kóró, de feszes vagyok, inas, mint egy kifeszített zongorahúr. Ha a karom nem tört volna el, azt mondanám, egészségesebb vagyok, mint az Intézetben voltam. Az Akadémia szalonnás tojása kenterbe veri annak a tetves helynek a nyers kecskehús-alapú kosztját.

A kis vízmedence peremén egy hemantuszra lelek. Olyan részen, ahová a víz nem érhet el. A Marsról jött, ahogy én is, nem is szakítom le. Épp ilyen helyen temettem el Eót. A lykosi bánya mesterséges kertjében, ahol utoljára szeretkeztünk. Akkoriban girhes, ártatlan lények voltunk. Hogy álmodhatott egy olyan törekeny, apró lány akkora szabadságot, hogy szárnyalhatott olyan magasan a lelke, amikor körülötte a nagyok és erősek csak lesunták a fejüket, és gürcöltek engedelmesen?!

Azt vágtam Roque képébe, hogy nem izgat a vereség. Pedig nagyon is bánt, és közben mardos a büntudat, hogy ezzel törődöm, amikor azt a rengeteg életet kellene gyászolnom, a veszteség fájdalmának kellene kitöltenie a lelkemet. Csakhogy egészen mostanáig a győzelem éltetett, mert minden egyes győzelemmel közelebb kerülhettem Eo álmához. És a vereség csak hátráltat. Cserbenhagytam őt.

Mintha csak a gondolataimba látna, a kargépem megcsiklandozza a karomat. Augustus keres. Lehámozom magamról a leheletvékony kijelzőt, lehunyom a szemem.

– Még ha vereséget szenvedsz is, még ha a győzelmet nem is hozod el nekem – visszhangoznak agyamban a szavai –, Bellonának akkor se engedd át a diadalt. Ha csak hozzájutnak egyetlen flottához is, felborul a kényes egyensúly.

Hát erről ennyit. Belemerülök a vízbe, lebegek a színén félig ébren, félig szenderegve, míg ráncosra nem áznak az ujjaim, és el nem unom. Nem kedvelem az ilyen csendes pillanatokat. Kimászok a vízből, hogy felöltözök. Sokáig nem várokztathatom Augustust, ideje végre a vén oroszlán szeme közé nézнем. Aztán esetleg alhatnék is egyet. Először persze végig kell állnom a nyavalyás Karnus győzelmi ünnepségét, de utána elhúzok erről az ocsmány helyről, vissza a Marsra, vissza Musztánghoz. Talán.

Eltűnt a ruhám. És a beretvám.

És akkor megérezem őket.

A hátam mögött csattognak katonai bakancsaik. Lihegnek a nagy izgatottságban. Talán négyen lehetnek. Felveszek egy követ a földről. De nem, ahogy megfordulok, hetüket látom magam előtt. Elállják a kert egyetlen kijáratát. Egytől egyig a Bellona-ház Aranyai. Egytől egyig halálos ellenségeim.

Karnus vezeti őket, egyenesen a hajójáról érkezett. Az arca éppolyan elgyötört, mint az enyém, de a vállalai másfélszer olyan szélesek. Fölém tornyosul, mint valami Obszidián, el is menne annak, ha nem született volna másnak. Mindig vigyorgó szája most sokatmondóan húzódik felfelé. Megdörzsöli gödrös állát, izmos alkarját mintha finom uszadék fából

faragták volna. Valahogy elrettentő egy ekkora ember társaságában lenni, a hangja megremegetti a csontjaidat.

– Úgy fest, kifogtuk Augustus halát a vízből. Üdvöz légy, *Arató*.

– Góliát – mormolom, mert ez Karnus hívóneve.

Góliát a romboló. Góliát a fiúgyilkos. Góliát a veszett. Musztáng mesélte, hogy egyszer a térdén törte ketté egy menő holdszülött Arany gerincét, aki egy pohár italt loccsantott a képébe a Gyöngybárban. Anyja akkor lefizette a Bírát, hogy pénzbírsággal letudják az ügyet.

A gyilkosságokért kicsengetett bírságok listája hosszabb a karomnál: Szürkéék, Rózsaszínek, sőt egy Lila is. De a hírnevét Claudius au Augustusnak, a Főkormányzó legkedvesebb fiának és örökösének meggyilkolásával alapozta meg. Ő volt Musztáng bátyja.

Karnust unokatestvérei állják körül. Bellonák mind, a győzedelmes sas kék és ezüst égisze alatt születtek. Cassius vér- és unokatestvérei. A hajuk egyformán dús és göndör, arcuk szépséges. Befolyásuk átszövi a Társadalmat. Ahogy karjuk erejének híre is.

Az egyikük jóval idősebb nálam, alacsonyabb, de masszívabb, elmenne akár fatörzsnek is, amelynek tetején szőke moha burjánzik. A harmincas éveiben jár. Kellannak hívják, jut végre eszembe a neve. Valódi Legátus, a Társadalom Lovagja. És eljött értem a rokonaival. Csupa gőg és arrogancia. Ásítást mímel, mint akit untatnak ezek az iskolás játékok.

Mellemet rettegetés feszíti.

Alig kapok levegőt. De azért csak mosolygok, a hátam mögött a kar-gépem billentyűit nyomkodom.

– Hét Bellona – nevetgélek. – Mi szükséged van hatukra, Karnus?

– Neked is hét hajód volt az én egyetlenem ellen – von vállat Karnus.
– Jöttem, hogy végigjátsszuk a játékot. Csak nem hitted, hogy a hajód elvesztésével véget ért?

– Pedig vége. És győztél.

– Győztem volna, Arató?

– Nyolcszázharminchárom élet árán.

– Siránkozol a vereségeden? – kérdi Cagney. A lány a legapróbb hetük közül, Karnus apjának huszonvalahány éves Lándzsása. Nála van a beretvám, amit Musztángtól kaptam. Most megsuhogtatja. – Ezt, szerintem, megtartom. Nem rémlik, hogy valaha is használtad volna. Nem mintha ezt felrónám neked. Hiszen a beretva trükkös holmi. Ebbe nevelkedni kell, a világvégén nem látni ilyet.

– Dugd fel az öklöd az unokahúgod seggébe – acsargok. – Nyilván nem a véletlen műve, hogy ennyire egyforma a gyapjas fejetek.

– Muszáj a csaholását hallgatnunk, Karnus? – nyafog Cagney.

– Én tanítottam meg horgászni Juliant, *Arató* – böki ki váratlanul Kellan, a Legátus. – Már kisiúként se kedvelte pedig, mert Julian túlságosan kegyetlennek találta, ahogy a halakkal bánnak. Hogy fájdalmat okozunk nekik. Ezt a fiút gyilkoltad te meg a gazdád parancsára. Ez mutatja az ő kegyetlenségét. No, nagy embernek érzed magad? Bátor embernek?

– Nem akartam megölni.

– Mi viszont nagyon is meg akarunk ölni téged – sóhajt fel Karnus, és társai felé biccent. Ketten ágakat törnek, és szétosztják a többieknek. Beretvájuk is van, de nyilván nem akarják elsietni.

– Következményekkel jár, ha megöltök – mondom, és közben a kargépet nyomkodom a hátam mögött. – Nem minősülne engedélyezett párbajnak, és én Páratlan vagyok. Véd a Társadalmi Szerződés, vagyis egyszerű gyilkosságnak számítana. És akkor az Olümposz Lovagjai le vadásznak benneteket. Bíróság elé állítanak és kivégeznek.

– Ki beszél itt gyilkosságról? – kérdi ártatlanul Karnus.

– Cassiusé vagy – pontosít Cagney, és rókaképe mosolyra húzódik.

– Itt és most Augustus védelme alatt állsz, a kis kedvence vagy – bólogat Karnus. – Ha megölnénk, az nyílt hadüzenet lenne. Egy kis verés miatt azonban soha nem tört még ki háború.

Cagney sántít a bal lábára. Megsérülhetett a térde. Az egyik unokaöccse hátrébb húzódik, vagyis tart tőlem. A nagydarab Karnus viszont kihúzza magát, látszik, hogy nem fog finomkodni. Kellan csak áll és vigyorog.

Kivár. Hogy rühellem a fajtáját. Sehogy se lehet belelátni a fejébe. Osztok-szorzok, mennyi esélyem lehet. Pláne, ha számításba veszem a törött karomat, a megzúzódott bordáimat és a szemem feletti vágást.

Félek. Nem ölhetnek meg, ahogy én se őket. Legalábbis itt. Most. De mindannyian tudjuk, mi lesz a tánc vége. Azért csak táncra kelünk.

Karnus csettint az ujjával, mire egy emberként rám rontanak mind a heten. Cagney képébe vágom a követ, vele már nem sok gondom lesz. Karnusra vetem magam, vonítok, akár egy megveszett farkas, kikerülöm az első ütését, és megsorozom az idegdúcait, könyökömmel telibe kapom a jobb bicepszét, és hallom, ahogy szakadnak a szövetek. Hátratántorodik, én meg elkapom, és magamhoz szorítom, hogy hatalmas teste élő pajzsként védjen a többiek ütéseitől. Az egyik Bellona unokahúg kezéből kicsavarom a botot, miközben belekönyökölök a halántékába. Aztán fordulásból Karnus arcába döfök a bottal, de nem talál. Ebben a pillanatban hátulról leüt valaki. Fa recseg, a fejbőrömbe szálkák állnak bele, de nem esem el. Csak amikor Karnus olyan erővel csap könyökkel az arcomba, hogy kiköpöm az egyik fogam.

Nem egyenként ütnek, hanem körbevesznek, és halálos művészetükkel egyszerre rontanak rám. *Kravat*. Az idegekre és szervekre mennek. Sikerül felállnom, néhányukat még el is találok, de sokáig nem tudok talpon maradni. Valamelyik a gerincemnek támad a botjával, telibe kapja a borda alatti idegeket, mire úgy csuklom össze, mint a kályha mellé állított viaszbaba. Karnus fejbe rúg.

Félig átharapom a nyelvem.

Forróság ömlik szét a számban.

A talaj a legpuhább érzés.

Fuldoklom.

Ahogy Karnus a gyomromba, aztán a torkomba tapos, vér és levegő szakad fel a számból.

– Lorn au Arcos szavai szerint, ha csak megsebezheted áldozatodat, hát legalább a büszkeségével végezz.

Hörögve kapkodok levegő után.

Cagney váltja Karnust, a mellkasomra ül, térdével szorítja le a két karomat. Nyelem a levegőt. A képembe vigyorog, ajkai szétnyílnak izgalmában, hogy ő lehet felül, és belemarkol a hajamba. Forró lehelete mentolszagú.

– Nohát, mit találtunk – rángatja le a karomról a kargépemet. – A fenébe! Idecsődítette Augustusékat. Páncél nélkül nem szívesen ugranék össze azzal a Julii szukával.

– Akkor ne szarakodj, hanem csináld – morogja Karnus.

– Csss – suttogja Cagney, ahogy próbálnék megszólalni, és kését végighúzza a számon, betolja a fogaim közé. – Kis kurva.

Aztán durván lenyiszálja a hajamat.

– Úgy, úgy, csak szépen, csendesen. Jó Arató, ügyes fiú.

Vér csorog márón a szemembe, de azt érzem, hogy Karnus lerángatja a mellkasomról Cagney-t, és bal kézzel felránt a földről. A bicepsze miatt átkozódva, fájdalmasan ütésre emeli a jobbját, de nem megy neki, nem tud lecsapni, így inkább vigyorogva mellbe fejel. Telibe kapja a szegycsontomat. Reccsenés, mintha vékony ágacskák roppannának darabokra. Fordul velem a világ. Ismeretlen, állati hangok törnek fel a torkomból. Karnus még egyszer lefejel, majd a földre taszítja sajtó testemet.

Érzem, ahogy melegség önt el, és a következő pillanatban már a húgyszag is megcsapja az orrom. Röhögnek. Karnus a fülemben liheg.

– Anyám kérte, hogy mindenképp adjam át az üzenetét: koldusból nem lesz királyfi. Mostantól, ha tükörbe nézel, emlékezz rá, mit tettünk veled. Emlékezz: csakis azért látsz és lélegzel még, mert mi hagyjuk. Emlékezz, hogy egy napon felszolgáljuk asztalunknál a szívedet. Hiába emelkedsz a magasba, soha nem mosod le magadról a sarat.

Bukás

Gazdám előtt állok, de ügyet sem vet rám.

Irodája falát faburkolat borítja, a földön ősrégi szőnyeg, amelyet még valamelyik Acélos Őse zsákmányolt egy földi palotából az Indiai Birodalom bukása után. Az utolsók között bukott el az a nagyszerű nemzet, de elhullottak, az Aranyak leigázták őket. Micsoda réműletet kelthetett emberi szívükben az égből érkező Hódítók látványa! A tökéletes ember, aki azonban remény helyett csupán láncokat hoz.

Augustus asztala, egy légies fa és kovácsoltvas műredek előtt állok, lábamnál éppen ott a hétszáz éves vérfolt, ahol az utolsó indiai császár fejét elválasztotta nyakától egy karcsú Arany gyilkos kardja.

Nero au Augustus lustán cirógatja meg az asztal mellett heverésző orosz-lánját. Mintha ikerszobrok lennének. Mögöttük az űr, az ablak a végtelen feketeségbe nyílik, és a rettenetes gólemekként szendergő Jogar Ármádiájára. Háromhetes utazásunk utolsó állomásaként érkezünk hozzájuk.

Augustus az asztallapra pillant, aminek adatsorok futnak a felületén.

A végtelen múltba veszett már az az idő, amikor körbejárta velem a Marsot, hogy megmutassa birtokainkat – a latifundiumoktól, ahol fel-Vörösök művelik szorgosan a földet, egészen a hatalmas sarkvidékekig, ahol az Obszidiánok élnek középkori elszigeteltségben. Akkor még én voltam a kedvence, magához emelt, kedvvel tanítgatott a dolgokra, amiket ő maga még az apjától tanult. Csak Leto állt akkoriban felettem. Mostanra idegenként tekint rám, kínos, zavaró lett a jelenlétem.

Két hónapja, hogy Karnusék összeverték az Akadémián. Bár a hajam kinőtt, és csontjaim is összeforrtak, a hírnevemem esett csorba ugyanolyan kiköszörületlen. Augustus Főkörmányzó szemében tehát már semmi

hasznom. Ellenségeim napról napra szaporodnak. Az újonnan jöttek viszont nem beretvával és ökölrel támadnak rám, hanem sugdolózással, pletykákkal.

Egyre inkább az a meggyőződéselem, hogy Arész Fiai rossz lóra tettek velem. Nem a politika jeges összecsapásaira születtem, nem értek a finomságokhoz. A francba is, arra bármikor készen állok, hogy bevarrjak egy harcost egy döglött lótetembe, de hogy valakit ügyesen megvesztegessenek... ha az életem múlna rajta, akkor se sikerülne.

A Főkormányzó irodáját lágy, hazug hang zengi be.

– Három finomító, két mulató és két Szürke rendőrségi laktanya. Amióta a Marsot elhagytuk, ezeket robbantották fel. Hét támadás, hűbéruram. Ötvenkilenc Arany áldozat.

Ez Plinius. Karcsú, akár egy szalamandra, bőre majdnem olyan finom, mint egy Rózsaszíné. Politikus, és egy percig se járt az Intézetbe, nem Páratlan Sebhelyes. Csillogó szemét olyan seprűs szempillaerdő veszi körül, amely mellett egy páva is csak sápadozva rejtegetné a farktollait. Keskeny ajkain halvány rúzs, a haja illatos kontyban. Sovány, de izmos, bár ezek csak mutatóba való izmok, még ha csinosan feszítik is a túlságosan szűk, hímzett tunikát. Egy kölyök könnyűszerrel kiverné belőle a szart is, hiába ilyen szépséges nyuszika. És mégis, egy-egy jól elhelyezett pletykával, élcelődéssel családokat tett már tönkre. Ereje számomra ismeretlen természetű. Én izomerő vagyok, ő hatalom.

Úgy tudom, az én híremet is ő tette tönkre. Tactus szerint odáig ment, hogy ő bérelte fel Karnust, de legalábbis ő rendezte úgy, hogy legyen egy holoKamera is a kertben, hogy büszke kalandomnak mindenképpen nyoma maradjon.

Plinius mellett egy negyedik férfi is van a szobában. Leto. Tíz évvel idősebb nálam, fényes Lándzsás, a haja fonatokban, mosolya sápadt félhold. És nem melleleg a beretva poétája, egyesek szerint egy ifjú Lorn au Arcos. Nagy eséllyel ő öröklí majd Augustus birtokait, nem pedig vérrokonai, vagyis a Sakál vagy Musztáng. Eléggé bírom.

– Arész Fiai kezdenek elpofátlanodni – morogja Augustus.

– Egyetértek, hűbéruram – pislog Plinius. – Már ha valóban ők követték el a gáztetteket.

– Talán egyéb féreg is rágja nemes testünket?

– Tudomásunk szerint nem. Még ha tele is a világ pókokkal, tetvekkel és patkányokkal. Mert nem Arészra vallanak ezek a robbantások, túlságosan is vad, átgondolatlan lépések, ráadásul indokolatlanul erőszakosak. Nem illik az eddigi jól kifundált technológiai szabotázsok és propaganda formájában manifesztálódó tervbe. Arész nem ilyen szeszélyes, nehezen hiszem hát, hogy ő lenne ezeknek a robbantásoknak a háttérében.

– Mire gondolsz? – ráncolja homlokát Augustus.

– Meglehet, hogy van még egy terroristacsoport, uram. A népszámlálás szerinti tizennyolcmilliárd lélekre amúgy sem gondolnám, hogy egyetlen terrorista jutna. Lehet akár egész szervezet is. Dolgozom egy adatbázison, amit mindenképpen...

Plinius jól beszél. Az utóbbi idők terrortámadásait én sem értem. Tánkos igazságszolgáltatásról beszélt, nem bosszúról. A Marson meg a többi bolygón elkövetett merényletek viszont mocskos húzások, sok áldozattal – laktanyákat robbantottak fel, divatnegyedeket, bazárokat, felSzínű kasztok kávézóit, vendéglőit. Arész soha nem ismerné el ezeket a támadásokat, túl nagy figyelmet vonnak magukra, miközben alig hajtanak valami kis hasznot, ráadásul az Aranyakat cselekvésre sarkallják, növelik a készenléti szintet, megnehezítik a Fiak dolgát.

Több üzenetet is küldtem már Tánkosnak a holoLádán. De semmi válasz. Néma csend. Lehet, hogy meghalt? Vagy engem hagyott volna cserben Arész az újfajta robbantásos harcmóderért?

– Meglehet, hogy Arész egyszerűen csak stratégiát váltott. Ravasz fickó – ásít nagyot Plinius.

– Már ha egyáltalán fickó – szúrja közbe Leto.

– Ez érdekes – pördül felé Augustus. – Miért gondolod, hogy Arész nem férfi?

– Miért gondoljuk egyáltalán, hogy az? Lehet nő is, vagy akár egy csoport, ami viszont megmagyarázhatná az utóbbi támadások össze

nem illő természetét – fejtegeti Leto, majd rám néz. – Te mit gondolsz, Darrow?

– Ne zavarod össze Darrow-t ilyen bonyolult kérdésekkel – károm Plinius. – Csak eldöntendő kérdéseket tegyél fel neki, azokat még megérti – mosolyog rám leereszkedő sajnálattal, majd megszorítja a vállamat. – Hüllőmosolya dacára derék legény ez, kész szörnyeteg. Igazán tudhatnád.

Csak állok és tűnök.

– Bárhogy legyen is, Leto – fordul vissza a többiekhez –, ne feledd, hogy a Vörös kultúrát határozottan patriarchálisra terveztük. Népöntudatuk alapja, hogy ők termelik ki a Mars terraformálásához létfontosságú alapanyagokat. Ez a feladat kemény fizikai megterhelést, monoton munkatűrést kíván, amit *férfiakra* szabtuk. Olyannyira, hogy a nőknek a Rétegződési Protokollban mindezt meg is tiltottuk, még ha egynémelyik képes is lenne rá testi adottságai alapján. Vagyis Arész se lehet nő, mert nincs az a vastag nyakú Vörhenyes, aki ne venné semmibe olyan férfi vagy nő szavát, aki nem mestere a karomFúrónak.

– *Már ha* Arész egyáltalán Vörös – mosolyog okosan Leto.

Plinius és Augustus összenevet.

– Igazad van, lehet akár egy zavart fejű Lila is, aki új távlatokat nyitott küldetésének – veti fel Plinius.

– Vagy egy Réz pénzváltó, akinek agyára ment a millió adó-visszaigénylési lap elbírálása – fűzi hozzá Leto.

– Dehogy! Szavamra, inkább egy Obszidián lesz, akinek sikerült leküzdenie a technika vívmányaitól való rettegetését, és megtanulta használni a holoKamerát – csapkodja a térdét Plinius. – Az egyik Rózsaszínemet is odaadnám, ha csak láthatnám...

– Elég lesz, jóemberek – szakítja félbe Augustus, ujjai dobtáncot járnak az asztalon. Plinius és Leto összevigyorog, majd tisztelettel fordulnak Augustus felé. – Mi hát a javaslatod, Plinius?

– Igen, hogyne, hűbéruram – köszörüli meg a torkát a szóforgató. – A kibertámadások és a propaganda-hadjárat jóval nehezebben védhető.

Ezekre a támadásokra egyszerűbb a válasz, akár Arész követte el őket, akár nem. Gyilkos kommandóink a Mars felszíne alatt megbújó számos terrorista-kiképzőtáborra egyszerre mérhetnek csapást. Most kell oda-csapnunk. Mert ha túl sokáig várunk, félek, az Uralkodó Pretoriánusai veszik a kezükbe az ügyet. És a lunaszülöttek nem értik a Marsot. Mindent felszántának.

– Az ostoba a leveleket tépkedi le. A barom a fatörzsnek esik neki. A bölcs a gyökereket ássa ki – mereng Augustus. – Ezt Lorn au Arcos mondta egyszer apámnak. Új Thébában, a Pengék Csarnokában vésték a falba. Ha a terroristabázisokra sújtunk le, abból csak annyi hasznunk lesz, hogy a holoNeten mindenféle nagy robbanásokat mutogatnak majd. Eluntam a politikai játszadozást, új stratégia kell. Minden egyes merénylet növeli Uralkodónk elégedetlenségét, aminek céltáblája csakis az én uralmam lehet.

– Hűbéruram a *Marsot* vezeti, nem a Vénuszt vagy a Földet – veti ellen Leto. – Mit vár Uralkodónk?

– Eredményeket.

– Mi a terve, hűbéruram? – kérdi szolgálatkészen Plinius.

– A gyökereken át mételyezem meg Arész Fiait. Öngyilkos merénylők kellene, nem Szürkék. Tűszok kellene, a Mars legocsmányabb, legnotóriusabb Vöröseinek családjai. Ha az apák nem teszik meg, amit rendelőnk, megöljük a gyermekeiket. Az öngyilkos merénylők pedig felszíni célpontokat semmisítsenek meg, olyan helyeken, ahol sok a fiatal. És két föld alatti bányát. De nők ne legyenek közöttük, hogy nőjön a szociális ellenségeskedés. A nők lépjenek fel az erőszak ellen.

Mily' keveset ér ezekben a termekben az emberélet. Nem többet az elszálló szavaknál.

– És a városokban is üsse fel a fejét a vész – folytatja –, nem csak a Barnák és Vörösek tájékain, a bányákban és gazdaságokban. Kék és Zöld gyerekek hullái heverjenek Arész Fiainak falra mázolt szimbóluma alatt. Akkor majd meglátjuk, hogy más Színek is olyan nagy garral dalolják-e annak a lánynak a vérveretes énekét.

Kihagy a szívem. Eo dala messzebbre hangzik, mint álmodni merte volna, a holoNeten bejárta a Naprendszeret, az anarchista hekkereknek köszönhetően vagy milliárdszor megosztották már. Néha belém hasít a réműlet, hogy felismernek. Hogy valami Arany átnyalazza a nyilvántartásokat, és kiderül, hogy Eo férjét is Darrow-nak hívták. De hiszen én magam is alig ismerek rá arra a sápadt, csontvázvékony fiúra! Ami meg a neveket illeti, az aljVörösök nevét nem igazán tartják nyilván, nálunk mindenkinek száma volt, amelyet szorgos Réz adminisztrátorok iktattak: L17L6363. Ez voltam én. Márpedig L17L6363-at felakasztották, majd valami ismeretlen gonosztevő levágta testét a kötélről, és eltemette a bánya mélyén.

– Vagyis idegenítsük el először a Vörösöket a többi Színtől, utána pedig Arész Fiait idegenítjük el a Vörösöktől – összegzi Plinius. – Azon morfondírozom néha, hűbéruram, hogy vajon mi szüksége van énrám.

– Nem állhatom a hízelkedő hangnemet, Plinius. Nem illik egyikünk-höz sem.

– Nagy igazság – hajtja meg a fejét Plinius. – Elnézését kérem, hűbéruram.

– Te meg miért rángatózol? – pillant Letóra Augustus.

– Attól tartok, ezzel csak rontanánk a helyzeten – ráncolja a homlokát Leto. – Igaz, hogy sok bosszúságot okoznak nekünk a Fiak. De ezek apró bosszúságok, nem a legfőbb gondunk. Ha növeljük a káoszt, csak olajat öntünk a tűzre. És magunk se leszünk jobbak Arésznál. Ugyanolyan terroristákká válunk.

– A mi fejünkre nem száll bűn, minthogy mi vagyunk a Bírák – vizsgálgatja lustán Plinius a kargépe kijelzőjét. De ez Letónak kevés.

– Azért vagyunk mi a vezetésre kiválasztott Szín, hűbéruram, mert mi vagyunk erre a legalkalmasabbak az emberiségből. Mi vagyunk Platón filozófuskirályai. A mi hitvallásunk a rend, nekünk köszönhető a biztonság. A Fiak anarchisták, az ő hitvallásuk a káosz, nekünk ezt a fegyvert kellene *ellenük* fordítani. Nem a Szürkéket az éjszaka sötétjében. Nem gyerekeket gyilkoló merénylőket.

– Törjünk magasabb célokra? – kérdi Plinius.

– Mindenképpen! Indíthatnánk egy médiakampányt Arész ellen. Nem gondolod, Darrow?

Most sem felelek a kérdésre. Amíg a Főköormányzó nem vesz tudomást a jelenlétemről, nem szólok. Nem tűri a szemtelenséget és tiszteletlenséget, hacsak nem származik belőle haszna.

– Micsoda idealizmus – sóhajt Plinius. – Az ifjúság csodás luxusa.

– Vigyázz, politikus, milyen hangot ütsz meg velem – méri végig Leto mogorván a vigyorgó Plinius sebhelytelen képét.

– A lényeg, hűbéruram, hogy szükségtelen a sok erőszak.

– Erőszak – ismétli a Főköormányzó. – Ez önmagában se nem rossz, se nem jó. Csak egy jelzője dolgoknak, esetünkben a cselekvésnek. A cselekvés természetét kell megvizsgálnunk. Jó vagy rossz dolog gátat vetni az ártatlanokat felrobbantó terroristáknak?

– Jó. Gondolom.

– Akkor mit számít a módszer, ha egyszer így érjük el a célunkat, és kevesebb áldozatot szednénk, mint a terroristák? – kulcsolja össze hosszú ujjait Augustus. – Alapvetően azonban nem filozófiai kérdéssel állunk szemben. Sokkal inkább politikaival. Nem Arész Fiai jelentik az igazi fenyegetést, egyáltalán nem. Ők pusztán valós ellenségeink fegyverei, vagyis a Bellonáké, akik rájuk hivatkozva harsogják, hogy nem vagyok alkalmas a Mars irányítására. Márpedig ezek a bongyorfejűek régóta ki akarnak golyózni a kormányzóságból. Mint tudjátok, egyedül az Uralkodónak áll jogában eltávolítani hivatalomból, és neki még a Szenátus szavazata se kell hozzá. Ha úgy tartja a kedve, egyetlen szavával átadhatja bolygónkat egy másik háznak: a Bellonáknak, a Juliiknak, akik szövetségeseink, vagy akár egy nem Marsbéli Háznak is. De senki nem vezetné olyan hatékonyan a Marsot, mint én. Márpedig ha hatékony a vezetés, abból mindenki hasznot húz, akár magasan van, akár mélyen. Nem vagyok zsarnok. De az atya kénytelen levágni gyermekei fülét, ha fel akarják gyújtani a házat. Ha a nagyobb jó érdekében kénytelen vagyok elvenni pár ezer életet, hogy zavartalan maradjon a hélium-3-ellátásunk, és hogy bolygónk pol-

gárai békében élhessenek, hát elveszem azt a pár ezer életet. És ezzel rá is térhetünk Darrow au Andromedusra – vesz most célba engem hideg tekintete. Látom, hogy a több ezer lélek legyilkolása kissé felvillanyozta. Ösztönösen feltör bennem a gyűlölet sötétsége, megborzongok. Tiszteletteljes udvariassággal hajtom meg a fejem.

– Hívatott, hűbéruram?

– Úgy, úgy. De nem kell sokáig maradnod. Nagy húzás volt, amikor magamhoz emeltelek az Intézet után. Tisztában vagy ezzel?

– Igen, uram.

– Úgy véltem akkor, hogy érdemeid elégségesek lesznek, és a Cassius au Bellonával vívott vetélkedésedet szórakoztató iskolai torzsalkodásnak néztem. De a halálos viszály, amivé ez kinőtte magát kettőtök között, immár gátat vet céljaimnak, sérti érdekeimet – sandít Pliniusra. – Gazdasági és politikai viszonylatban egyaránt. Határozott jövedelemkieséssel kell számolnom a Magban, ahol kiterjedtek a Bellonák érdekeltségei, így felemelték az árakat. Több Ház is megingott, hogy a hosszú évekkal ezelőtt fehér asztalnál megkötött egyezségeinket nem kellene-e felrúgniuk. Így hát ezen felek megbékítésére engesztelő gesztusként eladom a szerződésedet egy másik Háznak.

– Hűbéruram... – próbálok közbeszólni rémulten. Ez nem történhet meg. Ha most kiebrudal, közel három év munkája semmivé porlad. – Ha szólhatnék...

– Nem szólhatsz – intézi el röviden. Kihúzza az egyik asztalfiókot, és ráérősen egy húscafatot hajít az oroszlánja elé. Az állat kivárja, hogy Augustus csettintsen, csak akkor kebelezi be a falatot. – Már egy hónapja meghoztuk a döntést, kár szavakkal fárasztanod fülem. Nem Quicksilver vagyok, és nem a lítium árán alkudozunk. Plinius...

– Minden részletében egyszerű az ügy, Darrow. Még neked se okoz majd nehézséget, hogy felfogd – néz rezzenetlenül a szemembe Plinius. – A Főkörmányzó végtelen jószágában a szerződésben kijelölt módon illően értesít a szerződés felbontásáról.

– A szerződésem szerint fél év az illő értesítés.

– Ha megbocsátsz, szerződésed nyolcadik szakaszának C bekezdésének negyedik záradékában valóban hat hónap a kikötött idő, *feltéve*, hogy Augustus dicső Házához méltó Lándzsásként viseled magad.

– Ez valami tréfa? – nézek Letóra, majd Augustusra.

– Nevetünk talán? – kérdi megvetően Plinius. – Nem? Még csak nem is kuncogunk, igaz?

– Második lettem az Akadémián, egyetlen Lándzsás bizonyult nálam jobbnak! Te még az Intézetbe se jutottál be.

– Jaj, nem *arról* beszélek. Ott egészen... elfogadhatóan szerepeltél.

– Akkor?

– Az állandó HK-fellépéseidről. Lassan nincs talkshow nélküled.

– De hát soha egyetlen show-ban sem szerepeltem. Még csak nem is nézem a HK-t!

– Ugyan, ugyan. Fürdőzől a nagy hírnévben. Még az se számít, hogy gúny céltáblája vagy, neked csak a rivaldafény a fontos. Ismerjük a kargéped keresési listáját. Tisztában vagyunk vele, hogy úgy bámulod magad a HK-n, mintha csak a tükörben tetszelegnél magad előtt. És azok a pletykák rólad meg a Főkörmányzó lányáról...

– Musztáng a Lunán van, az udvarnál!

– A te heves támogatásoddal. Esetleg személy szerint te magad kérted, hogy utazzon oda? Hogy elvászd édesapjától?

– Csupa lószart hordasz itt össze, Plinius.

– Te viszont lószarral piszkítod be az Augustus nevet. Fürdőházakban ugrasz össze a Bellonákkal, amik a pihenést és felfrissülést hivatottak szolgálni. És ezt nem tűrhetjük.

Szóhoz se jutok. Ez mind koholmány. Ha így állunk, a valóságból is ügyet csinálhatna persze, de ezek az átlátszó hazugságok egytől egyig arra való, hogy az orrom alá dörgölje, mekkora hatalma van felettem.

– A szerződés három nap múlva szűnik meg – zárja le.

– Három nap múlva – ismétlem.

– Addig kíséretünkben a Lunára érkezel, a Csúcs idején az Augustus-Háznak kirendelt rezidenciát el nem hagyod, bár ettől a perctől fogva

nem vagy a Ház Lándzsása, nem képviseled a Főkörmányzót, nem használhatod a nevét, hogy mindenféle előnyökhöz juss vele ifjú hölgyeknél, esetleg fiatalembereknél, nem hivalkodhatsz vele, nem tehetsz a nevében ígéretet, sem pedig fenyegetésként szádra nem veheted. Házi kargépedet elkobozzuk. Lándzsás azonosítót már lefokoztuk, és a korábban nevedhez rendelt küldetésekből és feladatokból sem veszél már részt.

– Csak építési feladatokhoz lettem kirendelve.

– Akkor nem lesz nehéz a váltás – húzódik hűvös mosolyra Plinius szája.

– És kinek adtok el? – nyögöm ki végre. Augustus rég nem néz a szemembe. Cserbenhagyott. Teljes figyelmét az oroszlánjának szenteli, mintha már nem is lennének a szobában. Leto a földre szegezi a tekintetét. Szégyelli magát. Ő nemesebb lélek ennél a színjátéknál. Augustus akart hatta, hogy lássa, hogyan kell levágni egy elsatnyult végtagot.

– Nem adunk el, Darrow. Születésed dacára reméltem, hogy felfogod a helyzetedet. Nem Rózsaszínek vagy Obszidiánok vagyunk, hogy rabszolgaként üzleteljünk egymással. *Szolgálataidat* bocsátjuk árverésre – magyarázza Plinius.

– Ugyanaz a vérveretes szarv – köpöm ki magamból. – Cserbenhagytok. Bárki veszi is meg a *szolgálataimat*, nem fog tudni megvédeni a Bellonáktól. Azok a bongyor hajú szemetek vadászni fognak rám és végeznek velem. Két hónapja is csak azért nem tették meg, mert...

– Mert Augustust képviseltesd? – kérde Plinius. – A Főkörmányzó akkor sem adósod, Darrow. Talán ezt a tévképzetet dédelgeted? Valójában te vagy az adósa. Tudod, mibe kerül nekünk a védelmed? Pénzbe, lehetőségekbe, szerződésekké, áruba. És most már túlságosan is nagy árat fizetünk ezért. Békét kell keresnünk a Bellonákkal. Az Uralkodó *békét* akar. De te? Te vagy a vita forrása, a szálka mindenki szemében, aki háborúskodást szít. Most azonban beolvasztjuk fegyvereinket, mert nem kardra van immár szükség, hanem kapóra, ásóra.

– De előbb lecsapjátok vele a fejemet.

– Ne siránkozz már, Darrow – sóhajt nagyot Plinius. – Legyél önérzetesebb fiatalember. Igaz, hogy nálunk lejárt az idő, de majd boldogulsz

másutt. Fiatal vagy, és erős. Húzd hát ki a gerinced, és egy Arany méltóságával távozz színünk elől – mondja, majd a szemem közé nevet. – Ez azt akarja jelenteni, hogy mehatsz. *Most*, jóember, mielőtt még Leto rúgja ki szembeszökően izmos hátsódat az irodából.

A Főkormányzóra meredek.

– Hát ennyire tart? Valami durcás kisgyerekeknek, akit sarokba kell állítani?

– Jobb lenne, Darrow... – kezdi Leto.

– Te szorítottál bennünket sarokba – fogja meg a vállamat Plinius. – Ha attól félsz, nem lesz gondunk végkielégítésre, nem kell aggódnod. Kapsz elég pénzt, hogy...

– Amikor utoljára a Főkormányzó egy lakája a kezével illetett, a késem a kisagyában landolt. Hatszor – pillantok a kezére, amelyet sietve el is kap rólam. Kihúzom magam. – Egy sebhelytelen Pixi nekem nem parancsol. Páratlan Sebhelyes vagyok, Mars Intézetének 542. Főprimusa. Nekem csakis Mars Főkormányzója parancsol.

Augustus felé lépek, mire Leto óvón közelebb húzódik. Mindenki jól ismeri hirtelen természetemet.

– Ön intézte úgy, hogy az Átjáróban Julian au Bellona legyen az ellenfelem, hűbéruram. – Tudom, hogy éget a tekintetem. – *Önért* végeztem vele. *Önért* háborúskodtam Karnusszal. Tartottam a számat, és az embereim is hallgattak az én szavamra, és soha senki sem említette, hogy uraságod megpróbált győzelmet vásárolni a fiának az Intézetben – mondom, és fél szemmel látom, hogy Leto összerezzen. – Módosítottam a felvételeket. Mert jobbnak bizonyultam, mint a vér szerinti örökösei. És most azt mondja, hogy *teher* vagyok, hűbéruram?

– Páratlan Sebhelyes vagy, valóban – mondja a Főkormányzó, de fel nem nézne az asztallapon futó adatokból. – De sokat nem érsz. A családod kihalt. Se birtokot, se bevételi forrást, se ipari beruházásokat, se kormányzati állást nem hagytak rád. Mindenüket lefoglalták adósságaik fejében, odalett még a jó hírük is. Becsüld meg, ami keveset juttattak neked a náladnál hatalmasabbak. És ne feledd a szolgálatokat, amiket érted tettek.

– Azt hittem, hűbéruram, a tetteket többre becsüli a rangnál. Musztáng már elhagyta, ne kövesse el azt a hibát, hogy engem is eltaszít magától.

Erre már csak felemeli a fejét, és rám néz. Nem emberi szemek ezek, velejéig átjárja az embertelen, szörnyelkű büszkeség távolságtartása, számítása. A büszkeség, ami régmúlt időkben vert benne gyökeret, amikor az ember először vetette meg a lábát a sötét űrben. Több tucat nemzedéknyi apák, nagyapák, fivérek és nővérek büszkesége összpontosul ebben a csillogó, tökéletes tekintetben, ami hibát nem tűr meg, bukást el nem nézhet.

– Az ellenségeid megaláztak. Megaláztak hát engem is, Darrow. Azt ígérted, győzni fogsz. De veszítettél. És ez mindent megváltoztat.

Vacsora

Meg fogok halni.

Ezt a gondolatot forgatom a fejemben, miközben Augustus főhajójáról a Jogar Ármádiája tengerén át repít bennünket a légibusz. A többi Lándzsás között ülök, bár már nem tartozom közéjük. És ezt mindannyian tudják. Szerencsére nem szólnak hozzám. Bármit akarnának is tőlem még, mit se számít. Semmi politikai tőkém. Elkapom, ahogy valamelyikük fogadást ajánl Tactusnak, hogy meddig élem túl Augustus nélkül. Az egyik Lándzsás három napot tippel. Tactus hevesen tiltakozik, így fejezi ki lojalitását, amit még az Intézetben vívtam ki.

– Lesz az tíz nap is – jelenti ki határozottan. – Legalább tíz, én mondom.

Ő startolt el nélkülem a mentőkapszulával. Mindig is tudtam, hogy barátsága kérészetű. De azért mélyre hatol az árulása, végtelen magányosságba taszít. Mindig éreztem ezt a magányt az Aranyak között, csak próbáltam letagadni magam előtt. De ha egyszer nem tartozom közéjük. Így hát csak ülök némán, és az ablakon át figyelem, mikor tűnik fel az Ármádián túl a Luna.

A Csúcs utolsó estéjén jár le a szerződésem. A Csúcsra a Birodalom minden hatalmas Háza a Lunára érkezik, hogy a lényegbe vágó és sürgős kérdéseket megtárgyalják. Ez a három napom maradt, hogy elhitessem magamról, hogy a Főkormányzó nem becsül eléggé érdemeim szerint, és igazi főnyeremény lehetek bárkinek. Kár, hogy már mindenképp csorba esett a hírnevemen. Valaki magához vett, és most kidob. Ki akarna ilyen használt árut megvenni?

Ez hát a sorsom. Hiába Arany arcom és képességeim, én is csak egy *áru* vagyok. Legszívesebben leszaggatnám a szarveretes szárnyacskákat

a kézfejemről. Ha rabszolgaként adnak-vesznek, legalább nézzek is ki rabszolgának.

És csak hogy még jobb legyen a helyzet, vérdíj van a fejemen. Nem hivatalosan persze. Ez az egész illegális, mert nem az állam ellensége vagyok. De ha lehet, az én ellenségem még az államnál is rosszabb. Kegyetlenebb. Az az asszony, aki Karnust és Cagney-t küldte rám az Akadémián.

Azt beszélük, Julian halála óta az anyja, Julia au Bellona minden áldott este leül az Olümposz Monsban álló hatalmas Bellona-palota ebédlőjének hosszú asztalához, és felemeli a fedőt az ezüsttálcáról, amit Rózsaszín szolgálja letesz elé. De a tálca üresen érkezik minden áldott este. Így hát az asszony minden áldott este szomorúan mered le rá, majd végigméri népes családját, és elismétli ugyanazokat a bosszúszomjas szavakat:

– Világosan látom, hogy senki sem szeret. Mert ha szeretnétek, egy szív heverne ezen a tálcán, hogy bosszúvágyamat csillapíthassam végre. Ha szeretnétek, fiam gyilkosa rég nem lélegezne. Ha szeretnétek, tisztelnétek öcsétek emlékét. De nem szerettek. És őt sem. Mivel érdekeltem ki ezt a rideg családot, ennyi gyűlöletet?

Azután a hatalmas Bellona család végignézi, ahogy nagyasszonyuk méltósággal felemelkedik székéből, teste aszott és reszketeg az éhségtől, mert már csak a gyűlölet és a bosszúvágy táplálja, és némán ülnek, míg elhagyja a termet maga a testet öltött düh.

A Főkörmányzó védő karjai, pénze és neve miatt nem került eddig a szívem arra a tálcára. Az a politika tartotta helyén a fejemet, amit annyira ki nem állhatok. Három nap múlva ez a védőburok emlékké foszlik, és legfeljebb az a tudomány védhet majd meg, amit tanáromtól tanultam.

– Párhaj lesz – mondja az egyik Lándzsás, majd egyre hangosabban folytatja: – Azt nem utasíthatja vissza anélkül, hogy a híre ne bánja. Pláne, ha maga Cassius hívja ki.

– A jó öreg Aratónak nem kell a szomszédba mennie pár trükkért – veti ellen Tactus. – Te nem voltál ott, de nem a végzetes mosolyával végzett Apollóval.

– Bevetted a beretvadat, mi, Darrow? – kérdi gúnyosan egy másik Lándzsás. – Rég láttalak a vívópályán.

– Pontosabban soha – csatlakozik a harmadik. – Amiben nem túl jó, azt messzire elkerüli, mi?

Roque ingerülten fészkelődik mellettem. A karjára teszem a kezemet, és lassan a felé a Lándzsás felé fordulok, aki a sértést elengedte. Mögötte Victra ül, és csak figyel félálomban.

– Nem járok vívni.

– Mert? Nem megy? – kacag valaki.

– Ne piszkáljátok már. Egy vívómester drága multság – szúrja közbe Tactus.

– Szóval így állunk, Tactus?

– Jaj, ne *szívózz* már! – húzza el a száját. – Ez csak tréfa. Ne legyél már olyan vérfertésen komoly állandóan. Régebben bírtad a mókát.

Roque mond neki valamit, amitől Tactus csak a homlokát ráncolja, majd félrefordul. Azt nem hallom, mit. Az emlékekbe merülök, amikor még tényleg könnyebben állt a szívem a nevetésre. Mi változott? Musztáng.

– *Ennél te többet érsz* – suttopta, amikor az Akadémiára indultam. A szeme könnyben úszott, de a hangja nem remegett. – *Nem kell gyilkosnak állnod. Nem kell a háborút szolgálnod.*

– Miért, milyen lehetőségem van még?

– Én. Én vagyok a másik lehetőség. Maradj a kedvemért. Maradj a jövő lehetőségéért. Az Intézetben olyan lányok és fiúk lettek a híveid, akik korábban köptek a hűségre és a lojalitásra. Ha elmész az Akadémiára, ennek fordítasz hátat, és az apám hadura leszel. De te nem ilyen vagy. Ez nem az a férfit, akit... – nem fejezte be, nem is fordult félre, de az arca megváltozott, ahogy a félig befejezett mondat visszhangja elült, a szája kemény vonallá keskenyedett.

Szerelem? Az lenne a folytatás?

Még ha igen is, a szó elakadt a torkában, mert éppolyan pontosan látta, ahogy én, hogy nem adtam át neki magam teljesen. Nem lettem az övé. Fősvényül megtartottam magamnak a titkaimat. És hogyan is adhatná át

magát teljesen és feltétel nélkül egy olyan büszke teremtés, mint ő, hogyan dobhatná szívét csupaszon egy olyan férfi elé, aki ilyen fukarul viszonz mindent? Lehunyta hát Arany szemét, a kezembe nyomta az ajándékba hozott beretvát, és felkért, hogy távozzam.

Nem hibáztatom. A politikát, a kormányzást, a békét választotta, amire szerinte az embereknek szüksége van. Én a pengét választottam, mert az én népemnek ez kell. Különös üresség árad szét bennem a gondolatra, hogy neki elég lettem volna, ahogy és aki vagyok, ami Eónak mindig kevés volt. Roque-nak igaza volt, én taszítottam el magamtól.

De Sevrót nem. Kértem, hogy helyeztesse magát mellém, aztán egyszer csak áthelyezték jó néhány másik Vonítóval a Plútóra, hogy a távoli építkezéseket védjék a kalózbetörésektől. Kezdem azt gyanítani, hogy ebben is Plinius keze lehetett.

Soha még ilyen egyedül nem éreztem magam.

– Nem maradsz magadra – hajol közelebb Roque. – Más családok akarnak majd, ne hallgass Tactusra. A Bellonák nem tehetnek majd semmit ellened.

– Persze – hazudom. De azért ő is érzi a félelmemet.

– A Citadella területén tilos az erőszak. A vérbosszú pláne. Még a párbaj is törvényellenesnek számít, hacsak nem maga az Uralkodó engedélyezi. Szóval egyszerűen csak maradj a Citadellában, míg nincs meg az új Házad, és minden rendben lesz. Üsd el az idődet, tedd, amit tenned kell, és egy év múlva a Főköormányzó a fejét veri majd a falba, hogy így kieresztett a kezei közül, és valaki más dicsőségét szolgálod. Nem egyetlen út vezet a csúcsra. Ezt soha ne feledd, testvérem.

És biztatón megszorítja a vállamat.

– Tudod ugye, hogy legszívesebben megkérném anyámat, hogy vegye meg a szerződésedet, de soha nem tennének semmit, ami Augustust sérthetné.

– Tudom hát.

A millióik meglennének rá, meg se éreznék, de Roque anyja húsz éve nem adhatott Szenátort a Birodalomnak a jótékonysági tevékenysége

miatt. Érdekei a Szenátusban Augustushoz kötik, amit a Főkörmányzó akar, kénytelen azt támogatni.

– Nem lesz semmi gond, teljesen igazad van – zárom le a beszélgetést, ahogy megpillantom az ablakban a közeledő Lunát. Minden izemet átjárja a rettegés. A Föld városholdja. Műholdak és egyéb szerkezetek köröznék pályájukon körülötte, mint valami fémangyal glóriájának napba tartott borostyángömbje körül. – Nem lesz semmi gond.